

som i Krigstid var at ligne med et Kæmpesværd, som skulde svinges af en Dværg. Ubeles paa samme Maade forekommer Kjøbenhavns Befæstning mig i sin Tid at kunne blive som en Hjelm, der er bestemt for en Kæmpe, men skal bæres af en lille Dværg. Men lad os blive ved Billedet om Sværdet. Naar vi se to stærke Mænd brydes, og der saa i deres umiddelbare Nærhed staar en lille Dreng med et Kæmpesværd, ere de fristede til at sige til Drengen: Lad mig faae det Sværd, og det gjælder saa om, hvem der kan komme først, saaledes at dette Sværd langt fra at skjærme Drengen tværtimod bliver hans Fare, og paa samme Maade som da Flaaden blev taget fra os i 1807, kan meget let under store nordiske Krige Kjøbenhavns Befæstning blive besat for os af fremmede Tropper. Thi det er jo bekjendt, at Forbindelsen over store Belt kan let og hurtigt affæres, og at vi fra Sjælland og de nærmeste Smaaber ikke kunne faae tilstrækket Mandskab til at besætte Kjøbenhavns Befæstning og tillige have Tropper paa Landgangsstedet. Ere vi da i Forbund med Rusland, da ligger det nært at tænke sig, at da vi ikke kunne selv komme Ruslen og hjælper os dermed, han kommer og siger: Værsgod, mine Venner, I kunne gjerne besætte Kyfsterne, vi besætte Kjøbenhavns Befæstning. Saaledes kan meget let Forholdet blive. Derfor tillader jeg mig endnu en Gang at slaa fast, at Kjøbenhavns Befæstning drager os ind i Alliancepolitikken, særlig med Rusland, og fører Faren over vort Hoved og kan føre til Danmarks Undergang, hvorimod Neutralitetspolitikken, der lader Kjøbenhavn være en fuldstændig aaben By — Noget, som ogsaa anbefales af handelspolitiske Grunde — medens der imod Indløbet til Sundet bliver skjærmet af Rystbatterier paa begge Sider, vil føre os ind i Neutralitetspolitik i Forbund med de to andre nordiske Riger, med vore Naboer paa den anden Side af Sundet, og det vil være den bedste Betyggelse, der overhovedet kan findes for Danmarks Selvstændighed.

Der er endnu enkelte Spørgsmaal, som der kunde være Grund til paa et foreløbigt Trin at drøfte. Der er blevet ytret Tvivl om, hvorvidt en parlamentarisk Kommission kan arbejde mellem Rigsdagens Samlinger. Jeg tror, det er løst saa klart, og bestemt navnlig fra Orsted's Side, at der ikke burde være Tvivl om, at det kan ske. Det er en Grund, hvorfor jeg, efter at denne Behandling er sluttet, tænker paa at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg; men der er ogsaa en anden Grund, der kommer til nu, og det er den, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det er

muligt i en nogenlunde nær Fremtid at opnaa de statsretlige Forhold, de Traktater, der er Tale om, ligger ikke indenfor Kommissionens Omraade, den skal kun tage det Spørgsmaal under Overveielse, hvilken Betydning det har, dersom dette opnaas. Men det ligger jo nær paa det foreløbige Trin at spørge, om saadanne Traktater overhovedet kunne anses for opnaaelige i en nogenlunde nær Fremtid. Da nu Regjeringen ikke har sendt sin naturlige Repræsentant, Udenrigsministeren, til denne Forhandling, kunde det være ønskeligt ogsaa af den Grund i et Udvalg at faae Veilighed til at samtale med Udenrigsministeren. Grunden til, at han ikke er mødt, er maaste den, at han frygter for at sige Et eller Andet, som ikke taaler Offentlighed, og at han vil være mere tilbøielig til at udtale sig i et Udvalg. Jeg skal derfor med denne Begrundelse anbefale denne Sags Overgang til anden Behandling.

Thomsen: Jeg ønsker gjerne at sige et Par Ord for at motivere min Afstemning overfor det foreliggende Forslag. Jeg har en vis Sympathi med det, der ligger bag ved det ærede Medlems Forslag; jeg forudsætter nemlig, at det, der egentlig har ledet ham, er Følelsen af, at det under større Forviklinger i Europa vilde være den største Lykke for vort Land, om vi maatte kunne holde os udenfor Begivenhederne, holde os neutrale. Det er et Standpunkt, jeg altid har staaet paa, og for saa vidt har jeg megen Sympathi for den Tanke, der ligger bag ved det ærede Medlems Forslag. Jeg har altid troet, at det vilde være det Bedste for os, om vi førte et Liv udadtil, som ikke kunde lede til Konflikter, og et Liv indadtil, der ikke i nogen Henseende kunde forarge Nogen, der stod udenfor. Men Et er, at man kan ønske, at vort Land holder sig neutralt, et Andet er at udtale et Onske eller stille et Forlangende om en garanteret Neutralitet. En saadan gives ikke, fordi det anses for at være i vor Interessesje, men den gives, forsaavidt de store Magter indse, at det er i deres Interessesje at tildele os en saadan. Men selv en saadan garanteret Neutralitet betyder lige overfor virkelige Krigsforhold ikke meget. Den paalægger den paagjældende Stat store Forpligtelser til at kunne hævde sin Neutralitet, og derfor se vi ogsaa, hvorledes Schweits og Belgien maa bringe store Ofre i den Henseende. Men naar de store Bølger komme op i Europa, og Krigsbegivenheder forestaa, finder man, at den garanterede Neutralitet ofte dog ikke bliver respekteret. Det saae man i Krigen i 1870, hvor det bestemt erklæredes, at Bel-